

ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM
10

SOBE

1 MAYIS
İŞÇİ ve EMEKÇİ BAYRAMI
Ülkemizi ve başkentimizi
umudun yeşerdiği baharlara taşımak üzere

KENT BİR ARADA YAŞADIĞIMIZ, PAYLAŞTIĞIMIZ, EĞLENDİĞİMİZ, ZEVLK ALDIĞIMIZ YER. İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN KENTİNE SAHİP ÇIK!

SOBE'den

Sobe'nin 10. sayısı ile birlikteyiz. Bu sayının yayına hazırlanma süreci, hem ülke hem de mimarlık mesleği gündeminin yoğunluğu ile karşı karşıya kaldığımız bir süreç oldu. Afet Riski Altında Kalan Alanların Dönüştürülmesi hakkında düzenlenen ve neredeyse tüm ülke topraklarını rant odaklı Kentsel Dönüşüm Alanı ilan edildiği yasa tasarısı meclisten geçti. Ayrıca Yapı Denetim Yasa Tasarısı ile tüm Yapı Üretim Sistemini dönüştüren ve mimarlık mühendislik hizmetlerini kamu yararına olmaktan çıkararak, sermaye şirketleri aracılığıyla tekelleştiren, OECD raporlarına uygun bir eğitim sistemi bahanesiyle 28 Şubat sürecinin rövanşının alındığını ifade eden başbakanın sözleriyle birlikte çocuklarımızın geleceğinin çalındığı 4+4+4 eğitim sistemi, öğrencilerinin eğitim sürecinin kademeli olarak kesilmesine karşı çıkan öğretmenlere yönelik uygulanan şiddet, açılan soruşturmalar bu sürece damgasını vurdu.

Ankara kent gündeminde ise 1. Derece Sit Alanı olan Güvenpark'a yapılması düşünülen 120 m yüksekliğindeki dönme dolabı, Çankaya- Dikmen istikametine yapılacak 2 adet teleferik hattını, kentin her yerine yapılacağı söylenen yüzlerce adet "tarihi" saat kulelerini, kent içi ulaşımı olumsuz etkileyen yeni alt geçitleri, Ulus'ta meydana yapılacağı söylemiyle Ankara'nın kent kimliğiyle özdeşleşmiş birçok yapının yıkılmasını, Sıhhiye Meydanı'ndan başlayarak Kuşlukpark'a kadar uzanan Atatürk Bulvarı üzerindeki 135 adet yapıya Selçuklu cephesi ile giydirmek projesini, Cumhuriyet'in başkenti Ankara'nın kent kimliğine önemli ölçüde zarar verecek çılgın projeleri, Karakusunlar'daki Birlik Parkı'nın yok edilmesi anlamına gelen park alanının imara açılmasını sayabiliriz.

Böylesi bir süreçte kentimize ve ülkemize duyduğumuz sorumluluğumuz gereği olarak mücadele gücümüzü artırmak, TBMM'de bulunan tüm muhalif siyasi partiler, belediye başkanları, basın kuruluşları, sivil toplum örgütleri ve tüm kentliler ile yakın temaslarda bulunarak, geniş bir iletişim cephesi oluşturmayı önemsiyoruz.

Yaşam alanlarımıza dokunan ve kamu yararını ilgilendiren her konuya müdahil olmayı, ortamı bilgilendirmeyi, kamu kurumlarıyla ısrarcı bir iletişim kurmayı önemli adımlar olarak değerlendiriyoruz.

Elbette böyle devam etmeyecek süreç.

Baskıcı bir rejim ve gericileştirme karşısında direnenler, umudu büyütme ve çoğaltmaya çalışanlar hep olacaktır.

Ülkemizi ve başkentimizi umudun yeşerdiği baharlara taşımak üzere...

Hangi ANKARA
Hangi AVRUPA
Kaç PARAALTIN RENKLİ İBRİŞİM
İŞLEMELİ BAZ İSTASYONL
HARİTALARI ÖDÜLÜANKARA'YA KARINCA YUVALARI
KENTSEL DÖNÜŞÜM
PROJESİ ÖDÜLÜSİNEKTEN
YAĞ
ÇIKARMA
ÖDÜLÜANKARA
AVRUPA
BİRLİĞİNDEYAŞAM
BOYU
BAŞARI
ÖDÜLÜTARİH ÜSTÜ
TOPRAK UZAY ÜSSÜ
OTOPARK ÖDÜLÜ
ANKARA'NIN

SOBE

Ankara Avrupa Birliği'ne hazırlanıyormuş... Acaba neyle girecek Avrupa Birliğine? Yağmur yağdığında dalgıçların araçları kurtardığı Akay Kavşağı ile mi? Eskişehir yolundaki demir yığını ile mi? Yoksa her saat başı guguk sesi çıkaracak seğmenli saat kuleleri ile mi? Malum, memlekette her işin bir "yolu" bulunuyor... Gece yatarsın sabah kalkarsın Ankara Avrupa Birliği'ne girmiş... Bir plaket çıkarılır. Oldu bitti işte, Ankara Avrupa Birliği'ndedir artık... Çakma deriz, ama gene çıkarılır... Her çıkarılan plakete biz çakma deriz... Çakma...

Çevre “güvenliği”

“4+4+4 Eğitim Reformu”, Meclisten sonra sokakta bir dizi tartışmanın ardından itiş, kakış, gaz, cop, su ile birlikte yasalaştı. Hayırlara vesile olacak mı, göreceğiz. Yasa tasarısı gündeme tepeden inme bir şekilde geldi, doğaldır ki böyle bir emri vaki karşısında da kamuoyunda bir dizi tepki oluştu. Bu yazının sınırları içinde, 170 yıllık “yeni tartışmanın”, mektep mi, medrese mi? sorusunun ayrıntılarına girmeyeceğiz. Son yasa ile birlikte yaşanan ve arka planda dillendirilen tehlikeli bir bakışa değinmek istiyoruz.

Kamu emekçilerinin, öğretmenlerin, bilim insanlarının, Kızılay’da yapmaya çalıştığı basın açıklaması ve “reform yasasını” protesto girişimi, hatırlarsınız, son dönemde “alıştığımız” bir şekilde, su, gaz ve copla “karşılığı” ya da “layık olduğunu” buldu! “İleri Demokrasi” dedi birileri, “bir bildiği vardır hükümetin” dedi bazıları da...

Kızılay’daki “olaylı”, gazlı, biberli, sulu, coplu günün ardından, bir yurtdışı gezisinden dönerken, ayağının tozu ile havaalanında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, TBMM’nde görüşülen tasarıya tepki gösterenleri azarlayıp, haşlarken, çok duyduğumuz bir şeyi dile getirdi. “...Ankara Emniyeti, çevre güvenliğini sağlamak için çok yerinde hareket etmiştir” dedi başbakan... şimdi 4+4+4 kadar vahim bir yaklaşıma sizlerin dikkatini çekmek isteriz:

“çevre güvenliği”

Bu sözlere aşınayız aslında, Yıllar önce, 1993’de Sivas Madımak Otel’inde insanlar yobazlarca yakılırken, insanlar katledilirken, o dönemin başbakanı da çevrenin güvenliğinden bahisle; “ otelin etrafındaki vatandaşlarımıza çok şükür ki bir şey olmamıştır.” demiştir.

Anlayacağınız, bir garip durumdur bu “çevre güvenliği”... dün, devlet, aydınlarını, şair ve yazarlarını korumak yerine bugün, öğretmenlerin barışçıl gösteri haklarını göz etmek yerine, bir garip söylem ve tutum içindedir.

Ne ola ki bu çevre güvenliği?

Ne olmadığını ise çok iyi biliyoruz.

Komşuları ile sıfır sorundan , “sıfır” komşuya gelen bir ülke, her tarafımız savaş, kan, barut...

Öte yandan, memleketin her yanında her gün bir felaket, facia...

Barajların patladığı, maden ocaklarının çöktüğü, köprülerin yıkıldığı, iş kazalarının sıradan vakalar haline geldiği bir ülkede bir yandan da nükleer santraller, HES’ler gündemde, fotoğraf bu...

Gerçekten bilen var mı?

Çevre güvenliği ne ola ki?

İkinci “ileri demokrasi”

Dikmen Vadisi’nde ikinci “ileri demokrasi” operasyonu ile demokrasinin, bir ileri iki geri hareketi, vadi halkına gaz bombaları yağdırdı. Dikmen Vadisi halkı sabah saat altıda kargalar kahvaltı etmeden panzerlerle, gaz bombaları ile güne başladı. İleri demokrasinin Dikmen Vadisi’ne ikinci günaydınında plastik mermi saldırıları sonucunda bir kişinin kolu kırıldı. 20 kişi yaralandı. 2 kişi gözaltına alındı. Bu atmosferi, Dikmen Vadisi halkına yaşatan Büyükşehir Belediyesi bir kişinin de evsiz kalmasına neden oldu. Bir ev yıkıldı ve halkın direnişi polisi püskürttü, direnen vadi halkı evlerini yıktırmadı. Yine de vadi halkına yaşatılan saldırı operasyonu, yüzlerce gaz bombası, plastik mermiyle halkın can güvenliğini göz ardı eden operasyonun, onlarca kişinin yaralanması ile demokrasi üzerindeki bilânçosu oldukça ileride seyretti.

gazetesobe.org

Gazeteniz Sobe’yi artık internet üzerinden takip edebilirsiniz. Kent gündemine dair haberlerin yanı sıra ülke gündemini de **www.gazetesobe.org** adresine taşıyoruz ve güncel haberleri okurlarımızla buluşturuyoruz.

Nisan-Mayıs Yumurtaları

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

DEVEKUŞU YUMURTASI:

Erzurum’da korkunç bir ihmal sonucu ölen TEDAŞ işçileri için taziyeye gittiğinde bir vatandaşın “..sizi gördüğümüze sevindim” lafı üzerine “sevindiysen takla at, ya da oyna” diyerek “şaka” yapan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’e...

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

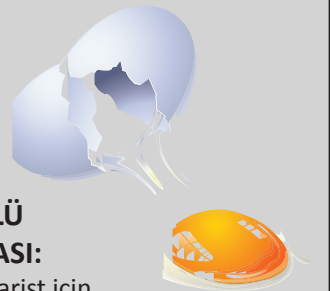
TAVUK YUMURTASI

Bol keseden dağıttığı başarı ödülleri sebebi ile “Yaşam Boyu Başarı Ödülü” nü Melih Gökçek’e veren Dumlupınar Üniversitesi Mezunları Derneği’ne...

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

BILDİRCİN YUMURTASI:

Meral Okay gibi usta bir senarist için attığı “O Kadın Öldü” başlığı ile ayrımcı ve nefret söylemlerini vefat haberinde bile esirgemeyen “O” gazeteye...

Füsun Sayek Parkı

Ankara'nın önemli konut, ticaret ve üniversite alanlarının bulunduğu yeni yerleşim bölgesi olana Çukurambar Bölgesinde Çankaya Belediyesi tarafından bir dönem Türk Tabipler Birliği Başkanlığı yapan Füsun Sayek anısına, adını taşıyan bir park alanı düzenlenmektedir.

Yapımına Kasım 2011 de başlanan park 12500 metrekare alanda planlanmaktadır. Park alanı içerisinde yürüyüş yolları, koşu parkuru, çocuk oyun alanları, spor alanları, süs havuzları ve kamelyalı oturma alanları ile geniş yeşil çim alanlarını barındıran bitkisel peyzaj düzenlemeleri yer alacaktır. Halen yapım süreci devam eden Füsun Sayek Parkı'nın Ağustos 2012 de tamamlanarak, kentin hizmetine sunulması öngörülmektedir.

Bu park alanına yakın bir konumda yer alan ve Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından imara açılması gündemde olan Birlik Parkı'nın ranta teslim edilmesi yönündeki girişimler ise sürmektedir. Birlik Parkı'nda yoğun emsal artışı ile birlikte, ciddi bir yapılaşmayı öngören bir düzenlemeyi hep birlikte takip etmekteyiz. Bölge halkı Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi kararının açıklandığı tarihten bu yana, her pazar günü Birlik Parkı alanında toplanarak eylemler gerçekleştirmektedir. Yaşam alanlarına sahip çıkan, ranta karşı direnen dostlarımızı takdirle izlemekte ve desteklemekteyiz.

Bu iki mekana yönelik iki farklı yaklaşımı değerlendirdiğimizde ise yerel yönetimlerin asli görevleri üzerinde bir dizi yorum yapabiliriz. Belediyeler, öncelikle, kentsel yaşam ortamlarını ve alanlarını geliştirmek zorundadır. Belediyeler, yapılaşma ve betonlaşma yerine yeşil alanları çoğaltmak, kentlileri bu alanlarda buluşturmak sosyal, kültürel ilişkileri ve ortamları geliştirmek durumundadır. Bu durumda, yeşil alanları, soluk alacağımız kent ortamlarını, sağlıklı kentsel mekanları ve alanları çoğaltanlara, parkına ve yaşam alanlarına sahip çıkanlara TEŞEKKÜRLER...

Dr. Füsun Sayek.

1984–1986, Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyeliği, 1990–1994, Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Üyeliği ve İkinci Başkanlığı ve ardından 1996–2006 yılları arasında, Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanlığını üstlenen insan hakları, hasta hakları, hekim hakları ve kadın haklarının savunucusu.

“BEN ANKARA”

**Ankara, mücadelenin kentidir,
Ankara Cumhuriyet’in başkentidir,
Devrimin başkentidir,
Ankara haksızlığa karşı direnenlerin kentidir,
Ankara öğrenci kentidir,
Ankara memur kentidir,
Ankara akliselim kentidir,
Ankara dayanışmanın kentidir,
Ankara haksızlığa karşı vicdanın kentidir.
Ankara direnişin ve umudun başkentidir..**

89 yaşında bir Başkentte yaşıyoruz... Koca çınar gibi sığındık dallarının gölgesine... Onun bedenindeki her bir çizginin ağırlığını taşıyor yüreklerimiz. Her bir sokağında yaşadığımız anılarımız, sevinçlerimiz ve öfkelerimiz büyütüyor bizi. Onun “Cumhuriyet Kenti” kimliğine yönelik yapılan her saldırı, kimliğini değiştirmek için yoğun çaba harcayan yerel ve merkezi yönetimler son 20 yıldır, aymazlık içerisinde. Tüm yaşanmışlıklarımıza tanıklık etmiş alanlar, Atatürk Orman Çiftliği, Atatürk Kültür Merkezi, Ulus Tarihi Kent Merkezi, Atatürk Bulvarı, Güvenpark, Gençlik Parkı, Zafer Meydanı, başta olmak üzere, bir kenti kent yapan tüm yaşam alanlarımız, tarihsel değerlerinden, anılarımızdan arındırılarak kent belleği yok edilmek üzere yasalar çıkartılmakta, plan ve projeler üretilmektedir.

Başkent Ankara’ya yeni bir “kimlik” yaratılmak istenmektedir. Ankara’nın başkent kimliği çalın

projelerle birlikte, marka kent, hastane kenti, alışveriş kenti, gökdelen kenti gibi kamu kaynaklarını israf eden gösteriş amaçlı projelerle parçalanmaktadır. Ankara’nın bir kimliği vardır;

Ankara bu ülkenin kalbidir, kalbi olan bir ülkenin toplumuna duyduğu sevgi, adalet duygusu hep vardır. Ankara’nın kimliğini değiştirecek kentsel dönüşüm ve kentsel yenileme adı altında hayata geçirilmeye çalışılan yasal düzenlemelerle, uygulamalarla, bu ülkenin kalbine hançer saplanarak, kalpsizleştirmeye çalışılmaktadır... Kalbimiz olmasa ne olursa, bir ülkenin kalbi olmayınca da o olur.

Ankara’nın “Cumhuriyet” dönemi yapılarına ve kentsel alanlarına karşı başlatılan yıkım, döneminde geçerli 13.yy kostümlü bazı mimari tarzlar ideolojik bir biçimde günümüz için ortaya atılmaktadır. Bu yıkım ve dönüştürme sürecinde öncelikle yaşam alanlarımızı zenginleştiren, kültürel yapımızı güçlendiren kültür mekânları ile tarihsel birikimi ile kolektif bellek mekânlarımız olan Cumhuriyetin simgesi olan yapılar, meydanlar, bulvarlar, parklar hedef alınmaktadır. Bu hedef doğrudan bizim yaşamımızdır. Nefes almamıza, bir kentte yaşamamıza, çocuklarımıza bırakacağımız anılarımıza, komşuluklarımıza, sevdiklerimizle kucaklaşmamıza, ayrılıklarımıza, acılarımıza yani bir insanı insan yapan en önemli değer olan belleğimize, albümlerimize, anı defterlerimize, dedelerimizin, ninelerimizin, anne ve babalarımızın bize bıraktıklarına ve onlarla paylaştıklarımıza yönelen bir ruh çalma, ruhsuzlaştırma operasyonudur...

Gündeme getirilen “Afet Yasası” ile de Ankara’nın Cumhuriyet değerlerini koruyan bazı kanunlar devre dışı

bırakılmak istenmekte, afet riski altında denilerek Birinci Meclis, İkinci Meclis, Ankara Palas, İş Bankası, Sümerbank gibi simgesel yapıların ortadan kaldırılmasının yolu açılmaktadır.

Bu süreçte oluşan rant ise öncelikle yapım sürecinde devreye giren inşaat sermayesine ardından da satın alma yoluyla mülk sahibi olan kesimlere aktarılmaktadır.

89 yıllık bir çınarın gölgesindeyiz... Onun dallarına vurulan her bir baltanın karşısında, örülmüş bir duvar gibi durmaya devam edecek bedenlerimiz... Başkent Dayanışması Başkent Ankara'nın kimliğine yönelik yaşam alanlarımızın daraltılmasına karşı, Ankara'yı direnişin ve umudun başkenti, kültürün ve sanatın başkenti, dayanışmanın, adaletin başkenti yapmak için çıktı yola... Bir duvar örmeye başladık, direniş için dayanışma için Başkent Ankara için. Herkesin koyacak bir tuğlası var biliyoruz, nerede olursak olalım, Ankara için bir araya gelen, kendi rengiyle eylem yapan her topluluk başkent dayanışmasının bir parçasıdır.

Başkent Dayanışması, Cumhuriyetle özdeşleşmiş bir kentin kaynağına dönerek geleceğine sahip çıkmasıdır...

Başkent için rengini seç, eylemini yap, dayanışmaya katıl...

BEN ANKARA!

BAŞKENT DAYANIŞMASI

Mimarların derdi ne?

Üst üste çıkarttığı yasa ve yönetmeliklerle, meslek odalarının altını boşaltmaya çalışan AKP'ye mimarlar da "dur" dedi. Eczacılar, doktorlar, gazeteciler, tiyatrocular, eğitimciler, ülkenin her yanında birbiri ardına protesto eylemleri yapıyor. Son olarak mimarlar da sokağa çıktı, AKP'ye "Yeter Artık, Dur" dedi. Türkiye'nin dört bir tarafından gelen, sayıları bini aşan mimar alanlara çıkarak AKP'nin kentleri rant alanlarına çeviren uygulamalarının durmasını istedi.

AKP'nin mimarı olmayacaklar!

Külkedisi hikâyesinde olduğu gibi AKP'nin gece yarısı kararnameleri ve yasaları, gece yarısından sonra balkabağına dönüşüyor ve kabak tadı veriyor olsa gerek; AKP meslek gruplarını karşısına almaya devam ediyor. Meslek gruplarına ne oluyor? Mimarların derdi nedir? Neden rahatsızlar? Sorularını burada sormak gerek. Mimarlar, Bakanlıkça arka arkaya yayınlanan ve mimarları yok sayan bir mimarlık süreci yaratan düzenlemelere isyan ediyor. Bu düzenlemelerin en hayati olanı ise hiç şüphesiz Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkındaki yasa tasarısı. Afet riski altındaki alanları dönüştürmek ve sağlıklı hale getirmek, alkışlanması gereken bir girişim olurdu. Oysa bu tasarı, risk altında olsun ya da olmasın tüm alanlarda kentsel dönüşümün önünü açıyor, kente önü alınamaz zararlar verilmesine olanak sağlıyor. Örneğin bu yasa tasarısının içinde Atatürk Kültür Merkezi alanlarının dahi dönüşüme açılması söz konusu!! Böyle kanunlaşması halinde bu düzenleme ile evlerimiz her an dönüşüm alanı ilan edilme ve elimizden alınma riski ile karşı karşıya. Bu yasa bu haliyle çıkacak olursa, bir sabah evinizin içinde bulunduğu apartmanın yahut sitenin 30 gün içinde boşaltılmasını bildiren bir tebligat alabilirsiniz! Mimarlar bu yasaya karşı çıkmayıp ne yapsın? Asıl sorulması gereken, bu tehdit ile karşı karşıya kalacak olanların neden karşı çıkmadığı değil mi?

İsmail Poyraz

Ankara'nın ruhunu yansıtan, Ankaralıların vazgeçmediği, tatlısı ve tuzlusu ile İnkılâp sokağın tadı tuzu olan mekânlardan **Tavukçu Lokantası'**nı, Ankaralıların, Tavukçu İsmail olarak bildiği, Tavukçu'nun sahibi **İsmail Poyraz'**dan dinledik.

Tavukçu Lokantası 1930 yılında Ulus'ta kuruldu. Sadece tavuk suyu çorba ile tavuklu pilav yapıyorlardı. O nedenle de adı tavukçuydu. O zamanlar tavuk sadece Samsun'dan Ankara'ya gelirdi ve tavuk eti pahalıydı. Tavukçu'nun kurucusu Çiçek Lokantası'nın da sahibi Arnavut Hüsamet'tin'di. Lokanta, 1954 yılına kadar Ulus'ta faaliyetlerine devam etti. 1954'te Arnavut Hüsamet'tin Tavukçu'yu başkasına devretti ve lokanta Kızılay'a taşındı. Kızılay'a taşınınca çalıştıramadılar. 1969'da ben ortaklarından oldum. Lokantaya çeki düzen verdik. O iflas etmiş lokantayı Ankara'nın en iyi lokantalarından biri haline getirdik. 1970'lerin sonlarında birçok profesör, milletvekili, savcılar, bakanlar, sanatçılar, gazeteciler hepsi bizim lokantamıza gelirdi. Oktay Ekşi, Aziz Nesin, Ertuğrul Özkök hepsi burada yemek yedi. İçki içerler, yemek yerler ve kimse kimseyi rahatsız etmezdi. Lokantamız hala böyle nezihtir. Şimdilerde ise her kesimden gelen müşterilerimiz var.

Tavukçu Lokantası'nın sahibi İsmail Poyraz, Rize'den Ankara'ya çalışmak için gelir ve bulaşıkçılık, komilik garsonluk yapar...

1950'de ilkokulu bitirdim. Okulu bırakmak mecburiyetinde kaldım, maddi yandan okumaya imkân bulamadım. Ankara'ya çalışmaya geldim. Annem arkamdan ağladı. Ankara'ya gelince kahvede askıcılık yapmaya başladım, askılı tepsi ile sağa sola çay taşırdım. Sonra bir pastanede bulaşıkçılık yaptım. Bulaşıkçılıktan sonra Karadeniz Lokantası vardı, Ulus'ta, orada garsonluk yaptım. Birisi sorsa tekrar dünyaya gelersen ne olursun diye sorsalar tek cevabım var, yine garson olurdum. Garsonluk mesleğini seven biriyim, garsonlukta her zaman başarıya ulaşma imkânı vardır. Gençlere de tavsiyem budur; sevmedikleri işi yapmasınlar.

Tavukçu dinginliği ve sadeliği ile bir kere gidene, tekrar kendine çekerken, İsmail Poyraz'da tüm gününü mekânında geçiriyor.

Şimdi tüm zamanım "tavukçu" da geçiyor. Sabah erken kalkıyorum, lokantanın alışverişini yapıyorum. Emek'teki Tavukçu Lokantası'nda oğlum duruyor, Serender Pastanesi'ni de kızım işletiyor, ama her ikisinde de ortaklarımız var. Eylül'de bir lokantayı Çay yolu'na açmayı planlıyorum, ağabeyimin ve benim çocuklarımızın işleteceği bir aile lokantası olacak. Ankara eskiden çok samimiydi, lokanta sahipleri birbirimize gider gelirdik. Tabii, Ankara'da benim yaşıtım sayılacak işveren, hemen hemen kalmadı. İşimi öyle seviyorum ki, ölünceye kadar emekli olmayacağım...

Lokantanın emektarı, müdavimlerinin ise Nevzat abisi ile sohbet etmenin yanı sıra, yaz aylarının vazgeçilmezi olan sakın ve gösterişsiz bahçesi ve sıcak Arnavut Ciğeri, ızgaraları, mezeleri ile Tavukçu, Ankaralıların damak tadına tat katarken, Tavukçu İsmail'inde damağında kalan tatlar var.

Eskiden Ankara demek Ulus demekti. Ankara büyüdü ve çok dağıldı. Tüm lokantalar Ulus'ta toplanırdı. Lokantalar Ankara geneline dağıldı sonraları...Ama, 1950 ve 1960'lardaki lokantalar yok artık... Lokantalar da değişti, şimdi dönerciler, simitçiler var. Herkesin arabası da yoktu, şimdi herkesin arabası var, insanlar alıyor çocuğunu, eşini, canı nereye isterse oraya gidiyor. O zamanlar Türk Mutfağı uygulanırdı her yerde. Yemek kültürü de farklıydı. O vakitlerde yağsız yemek isteyen birisine rastlamazdım. Et yağlı olacak, ızgara yağlı olacak pilav bile yağlı olacak... Eskiden çoban kavurma yapardık şimdiki gibi etten değil kuzunun koyunun kaburgasından ve çok yağlı olurdu kavurma. Herkes bayılırdı şimdi yapsanız yemezler. Ve her şey de çok lezzetliydi, etin lezzeti vardı, sebzenin lezzeti vardı. Suni gübre yoktu, tabi gübreydi hepsi. Ekim ayı geldi mi domates vardı ama Kasım da domates olmazdı. yalnız o domateste , domatesti. Apayrı lezzeti vardı, tadına doyamazdın. Şunları kabul etmek lazım o günlerde insanların aldıkları maaş öğlen dışarıda yemek yemelerine, akşam yemeğini dışarıda yemelerine ve eve de yetiyordu. Her gün gelen müşterilerim vardı. Şimdi öyle değil lokantada her gün gidebiliyor mu insanlar gidemiyor, ayağını yorganına göre uzatmak lazım.

İsmail Poyraz'ın garsonluk yaptığı dönem.

Resmi istatistiklere göre, Türkiye’de toplam 412 312, İç Anadolu Bölgesi’nde ise 73 997 görme engelli birey bulunmaktadır.

Millî Eğitim Bakanlığı verilerine göre ülkemizdeki 16 adet görme engelliler ilköğretim okulunda 1357 öğrenci eğitim alabilmektedir. Oysa çocuklar, engelli nüfus içinde önemli bir orana sahiptir. Sözün özü; resmi-özel eğitim okullarının/ rehabilitasyon merkezlerinin ve nitelikli özel özel eğitim kurumlarının sayıları yetersiz!

İfade edildiği biçimi ile on altı “Körler Okulu”ndan ikisi Başkent Ankara’da yer almaktadır. Bunlar, Yeni Mahalledeki Mitat Enç Körler Okulu ile Aydınlikevlerdeki Göreneller Görme Engelliler İlköğretim Okulu...

1950’de Ankara Körler Okulu’nu, ardından 1952’de Gazi Eğitim Enstitüsü’nde Özel Eğitim Bölümü’nü kuran ve 1956 yılına kadar Ankara Körler Okulu’nun müdürlüğünü yapan Doç. Dr. Mitat Enç’in (1909-1991) adını taşıyan okul Türkiye’de ilköğretim ders kitaplarının ve edebi kitapların Braille Alfabesi ile basılabildiği 2 tane matbaadan birine sahip bulunuyor. Ayrıca, okulda, bilgisayar, fen bilgisi, yabancı dil laboratuvarları, teknoloji tasarım, modelaj atölyeleri, müzik odası ve spor salonu bulunmaktadır.

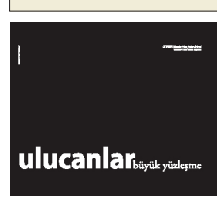
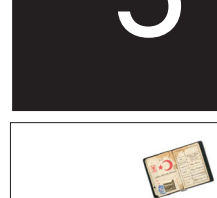
Mitat Enç Körler Okulu’nun üzerinde kara bulutlar dolaşıyor bugünlerde. Çünkü Gazi Üniversitesi’nin “ihtiyaç” gerekçesi ile gözünü görmeyenlerin okuluna diktiği, boşaltılarak kendilerine tahsis edilmesi için hükümet aracılığı ile Ankara Valiliği’ne baskı yaptığı söyleniyor. Bu arada alanla ilgili, yasal olmayan imar planı değişikliğine karşı açılan davayı Millî Eğitim Bakanlığı kazanmışa da Gazi Üniversitesi temyize başvurmuş durumda. Bakanlık, hukuki yollarla okulu kaybetmemeye çalışırken hükümet üzerinden baskının yoğunlaştığı, hatta okulun “verileceğine” dair “üst düzey”de söz alındığı duyumları geliyor.

Gazi Üniversitesi büyüyüp, gelişirken alan ve bina ihtiyacını her nedense faaliyetteki okul ve kurumların kullanmakta oldukları binaları elde ederek karşılamaya çalışıyor. AOÇ alanı içinde ve Beşevler bölgesindeki bir çok okulu ve binlerce dönüm taşınmazın (içinde Şûra Salonu bulunan MEB Kampusu de dahil) üniversite arazisine katılması için yoğun çaba harcanıyor! Üniversite, bir süre önce yine Millî Eğitim Bakanlığı’ndan devraldığı eski “Ders Aletleri Yapım Merkezini” de TOKİ’ye satmıştı. Bakanlık, bir yandan da okul yapacak arsa bulunamadığı için kentin çok uzağında eğitim kampusları yapmak için arsa arıyor...

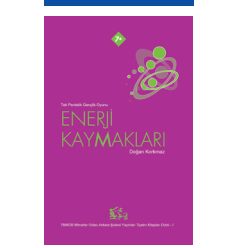
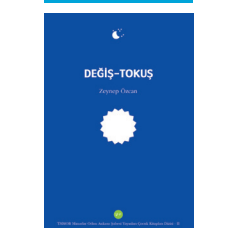
SON SÖZ(Şimdilik): Görmeyenlerin okulu göz göre göre elden gidecek mi ?

Görme engellilerin faaliyette bulunduğu birçok dernek ve sivil toplum kuruluşu gelişmeleri izlerken Sobe de konuyu takip edecek, göz göre göre bir değer yok edilmesine seyirci kalmayacak. Gözleri değil, yürekleri görmeyenlere Sobe...

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi, mimarlık alanına dair birikimlerin, mimarlık ortamı ile paylaşılması ve mimarlık kültürünün yaygınlaşması hedefiyle, **süresiz yayınlar** hazırlamaktadır. Bu yayınlara Mimarlar Odası Ankara Şubesi’nden ulaşabilirsiniz.

Ücretsiz Yayınlar

Detaylar için:

<http://www.mimarlarodasiankara.org/index.php?Did=530>

Eymir Gölü HALKA AÇIK

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı İ.Melih Gökçek, gündem değiştirme konusunda yeni bir hamle yaptı. Malumunuz kendisi sosyal medyayı çok iyi kullanır! Belediye hizmetlerine yönelik eleştiriler karşısında “tweeter” da son derece özgün ve düzgün yanıtlar verir. Hatırlarsınız belki, yoğun kar yağışının olduğu günlerde, kapalı olan yollar ve tuzlama çalışmalarının yetersizliği eleştirilerine, “...yolları tuzluyoruz. İnanmayan yolu yalasın” mealinde yanıt vermişti. İşte bu ve benzeri “tweet” maceraları sırasında sanal ortamda müthiş bir kampanya başlattı Gökçek...

“ Eymir Gölü halka açılsın! “

Orta Doğu Teknik Üniversitesi ‘nin (ODTÜ) kullanım ve denetiminde olan göl, yıllardır kullanım ve koruma kararları doğrultusunda, Ankara’da soluklanabilinen ve kısmen bozulmadan korunan bir doğa parçası olarak kaldı. Bugün, halihazır yapılar (küçük lokantalar ve büfeler) ve kısıtlı taşıt trafiği dahi göl kıyısında sorun yaratırken, halka açılsın lafları arasında gölün yağma ve talana açılacağı aşıkardır.

ODTÜ Yönetimi, gölü koruma ve kirliliği önlemek adına bir önlem almıştır. ODTÜ mensupları, öğrenci, öğretim üyeleri ve çalışanlar dışında, yani aracında ODTÜ taşıt pulu olmayanlar dışında göl araç trafiğine kapalıdır. Bunun dışında, göle dileyen herkes, yürüyerek yani yaya olarak girebiliyor. Aslında, Eymir Gölü ve bağlantılı su eko sistemlerini korumak ve güzelleştirmek için bir dizi çalışma ve proje yapılmıştır. Eymir Gölü’nün tamamen araç trafiğinden arındırılması, göl giriş noktalarına yeterli büyüklükte, doğa ile uyumlu otopark alanlarının yapılması birçok sorunu çözebilecektir. İnsanlar göle gelirken, araçla bu alana girilmeyeceğini bilerek gelmeli, spor ve dinlenme amaçlı bu doğal alanda, dinlenecekleri herhangi bir lokantaya da yürüyerek gidebilmelidirler.

Gelelim “göl halka açılsın” kampanyasına...biliyorsunuz kampanya hemen tatil promosyonlu bir halk oylamasına dönüştü. Yakında Eymir Gölü ile ilgili sandıklar koyulacak önümüze, daha önce amblem, Kızılay trafiği ya da toplu taşıma araçlarının renkleri gibi bir dizi “halk oylamasına” alışkın biz Ankaralıları için sonuç şimdiden belli...

Halk oylaması ya da anket benzeri katılım süreçlerinin demokratik, özgür ve etik olması gerekir. Çağdaş demokrasilerin gereği budur. Ancak, bizdeki uygulamalar, genelde yanlış ve çarpıtılmış sorularla kurgulanan, “mış gibi” halk oylamalarıdır. Bu süreçlerde sapla saman karışır, sonunda işin özü kaçır. Sonuçta, eğer insanlara yanlış sorular sorar ya da bilerek yanlış yönlendirseniz (Eymir Gölü son örnektir), alacağınız yanıtlar da sorunlu olur.

Halka kapalı olmayan Eymir Gölü için, “halka açılsın!” demek ve bunu kampanyalara, halk oylamalarına konu etmek, Ankaralıların bildiği yeni bir oyundan başka bir şey değildir.

GÜÇLÜ BİR HALK LİDERE İHTİYAÇ DUYMAZ.

EMILIANO ZAPATA

SOBE, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni’nin ücretsiz ekidir.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ali Hakkı

Yayın Kurulu: Hazeli Akgöl, Ali Alptekin, Leman Ardoğan, Murat Aslan, Tezcan Karakuş Candan, Nergiz Demirkaya, İmran Karaman, Muteber Osmanpaşaoğlu, Asena Özen, Fatih Söyler, Ethem Torunoğlu, Beril Türkoğlu

Yayına Hazırlayan: Zeynep Yıldız Grafik Tasarım: Ece Voltay

İletişim: Konur Sok. 4/3 Kızılay Ankara Tel: 0312 417 16 85 E-posta: sobe@mimarlarodasiankara.org - gazetesobe@gmail.com